

18. - 19.12.2010 - KÜHLLOCH II, Rakousko

Účast: Jirka "Štajgr" Vokáč, Marika Kučerová, Jindra Dvořáček, Pavel Rozehnal
ČSS, ZO: 3-02 Jeskyňáři Plzeň, 6-22 Devon, 6-17 Topas

Podobně jako před téměř dvěma měsíci s Petrem jsme nyní provedli druhou expedici do Rakouska, oblast Dachsteinu - jeskyně KÜHLLOCH. Oproti první návštěvě, která měla čistě exkurzní charakter jsme se již chtěli více zapojit do bádání. Jindra se ujal pozice fotografa a společně s Marikou se věnovali převážně focení v prvních dvou třetinách jeskyně. Na Štajgra se mnou čekal úkol v podobě znovuoživení horního sifonu, tedy aspoň dle bájí původních objevitelů, který se má nacházet v nejvyšším dosaženém bodě jeskyně.

Výprava pro nás začala v 6:30 v sobotu ráno, kdy jsme přeložili Jindrovu výbavu do mého auta a vyrazili směrem na Víděn, respektive Bad Ischel. Zcela bez komplikací jsme se s našimi kolegy z Plzně, kteří vyrazili zhruba ve stejnou dobu, potkali na dohodnutém místě téměř na minutu přesně v 11:30 (respektive jsme na místo setkání dorazili 2 minuty po Plzeňscích - jak jsme všichni naznali, tak to nemůže být náhoda a určitě se jedná o předzvěst úspěšné akce. Po několika minutách jsme vyrazili k portálu jeskyně, převlečení (a zjištění, že jsem Marice koupil asi o 3 čísla menší velikost neoprénových ponožek - což není špatný výkon, jelikož má velikost nohy 3,5) jsme ve 13h stáli v overalech před vstupem do jeskyně a užívali si krásné hry světél ledových krápníků v portálu. Samotný postup nebyl příliš rychlý, jelikož jsme měli poměrně těžký náklad a taky stav vody nebyl nakonec tak nízký, jak jsme předpokládali - dle Štajgra dokonce viděl vodu na několika místech, kde ji nikdy předtím neviděl, tak nevím. Po cca 3h jsme se rozhodli rozdělit na dvě skupinky, kde jedna byla tvořena Marikou a Jindrou, jejich cílem byla fotodokumentace a Štajgr a já jsme vyrazili směrem k hornímu k sifonu a beze strachu, že by nás něco mohlo zastavit. Po cca 5 a půl hodině jsme stanuli na nejvzdálenějším místě, který byl dosažen minulou expedicí. Zde jsme se nemilosrdně vrhli směrem ke kaskádám a celkem svižně překonali všechny stupně až jsme stanuli na samotném vrchu (stupňů bylo asi 6 v délce asi 3-7m), které jsme při sestupu následně vystrojili 30m lanem. Nad kaskádami nás čekal Badewannencanyon, který byl celkem bez problému průchodný s občasnými poměrně velkými a hlubokými vodními nádržkami (cca 1,5m v průměru) - proto zřejmě ten název. Po něm následovali ještě dva lezecké stupně propojené několika desítkami metrů chodeb a pak už vysněný a opravdu silně očekávaný sifon. Pohled na něj byl pro mě tak trochu vysvobozením. Ze sifonu teče prakticky všechna voda, která protéká dále koridorem a na pohled vypadal, že je prostorově dostatečný pro zanoření - ovšem jen opravdový masochista by se pokusil dopravit potápěčský materiál až do tohoto bodu jeskyně. Se Štajgrem jsme se tedy následně hned shodli, že by už cca 12-15 lidí bylo schopno dotransportovat minimální potápěčskou výbavu, takže pokud by někdo měl zájem se sem podívat, tak příště jedině s flaškou na zádech. Po několika minutách oddechu jsme se vrhli na ústup a za sebou nechávali jen přestrojené lezecké stupně. Nad Himmelsleiter jsme se potkali s Jindrou a Marikou a společně, po 16h čistého času v jeskyni, v 5h ráno vystoupili z portálu a úprkem se vrhli k bleskovému převlečení u aut..o půl hodiny později jsme se shodli, že je příliš pozdě (brzy) na to jít spát vyrazili tedy rovnou na cestu domů s tím, že jakmile po nějaké hodině se prohřejou auta, tak si schrupenem v autech a pak už jen rychle domů. Do Brna jsme dorazili v neděli několik minut před polednem. Všem děkuji za opravdu výbornou akci, Štajgrovi gratuluji k jeho splněnému snu, Marice za překonání se a Jindrovi děkuji za dobrou náladu a že mě dokázal udržet po celou dobu cesty tam i zpět při vědomí.

Zapsal: Pavel Rozehnal